

INKOGNITÓBAN FRANKFURTBAN

Frankfurti ősz. Miként a kezdet. Ahol a Hirschgraben nekiszalad a piac-
térnek. Ó, Margit!

Eckermann, pontosabban Eckermann-Schneiderovics kis válltáskájá-
ból előveszi termosztát s felém nyújtja. Kiveszem kis metszett poharamat
(műanyagba metszették pontos présgépek), s töltök egy gyűszűnyi erős
feketét. Napos a reggel, hűvös derengéssel.

Vigyáznom kell Eckermann-Schneideroviccsal (a továbbiakban E-S),
mert nem jegyzetel, az emlékezetére bízva magát, így ha nem ügyelek,
azt örökítené meg, hogy egy termoszból ittuk a kávét borongó barango-
lásainkon. Mert ezt is E-S írná (írandó majd), aki a szép stílus kellékei
közt kötelezően érvényesíti az alliterációt.

Frankfurtba este érkeztünk, géperejű járgánnyal, rakasznyi író; úgy
gurultak le a lépcsőn, mint a káposzták. Hadd dinsztelje őket porhanyós-
sá a Messe nemzetközi taposómalma.

E-S-sel gondoltuk, kiválunk, s az ifjúkor helyszínén ejtőzöm a dús
emlékekben. Fausti mártózás a múltban, a kristályforrásban.

E-S kedves fiú, tolmácsom egyben, mert rangrejtve érkeztem a
könyvvásárra, titkolva helyismeretemet, sőt nyelvtudásomat. A meg-
szólaló ismeretlenek abbéli igyekezetükben, hogy a ki tudja honnan
jött idegent beavassák életük és történelmük rejtelseibe, bájos lap-
széli jegyzetekkel látják el szavaikat, miket E-S botor önleplezés-
sel meg sem kísérel tolmácsolni, tudván, úgyis értem minden utalá-
sukat.

Valamikori otthonunk előtt egy néger emléktárgyárus a Sturm und
Drang belső kifejlődéséről adja elő akadémiai székfoglalója vázlatát,
olyan akcentussal, mint amikor a hintó küllője kiesni próbál, ám a tova-
gördülő abroncs meggátolja, s a bent ülők majd lenyelik ádámcsutkáju-
kat. Közben ébenfa termékenységű szobrokat dugdos az orrom alá. Aber
Abunga-Johnny, Wie gehts, Du?

Este E-S hozza a hírt; elbocsátottak az udvartól. (Tágas betontek-
nő, pihenő, kikötött kocsikkal, melyek hűlő motorokkal várnak a gaz-
dára.) Lám, az uralkodó nem fogadott, csak üzent. Én is. Meg lesz

írva, szentigaz. Őfelsége tudhatja: az utókor veszélyes üzem. Az is beleeshet a forró üstbe, kit előtte szobornak öltöztettek. És sav is van a világon! Kénkő!

Ügynököm, Eckermann figyelmeztet: a kódok könyve leesett az íróasztalomról. (Ügynököm? Vagy már az udvar ügynöke?)

(1999–1791., Frankfurt – Buda)

Merényi Krisztián

EGY VIRÁG

Délnyugat felől ködfátyol ereszkedett az erdőre. A rét mellett folydogáló patak oly fürgén folydogált, mintha az erdőistennek igyekezne hírt vinni. Keleten az északi hegység óvta bástyaként a mezőt. Sűrű erdő fogta körbe a hegylábát, vonulatáról eget verdeső sziklák árulkodtak. Kevesen vették észre, mi minden történik ezen a réten, ahol tavasztól tarka virágszőnyeg dúslakodott. Mikor jégeső tépázta, az előbújó nap percek alatt visszavarázsolta a békességet. Este madarak repültek fölötte, s a levegőben meg-megállva a szélbe markoltak vitorlaszárnyaikkal; pihentek egy kicsit, majd elnyelte őket az erdőre ereszkedő éjszaka.

A fák mögül alig kukucskált ki a nap, a deres fűről még épphogy felszáradt a harmat, mikor a virágokon és az állatokon megmagyarázhatatlan félelem, szörnyű balsejtelem lett úrrá. A nap az ég tetejéig gurult, mégsem tudta melegségét a tisztásra árasztani, mert a feltámadó szél szürke felhőket görgetett eléje. Fél órán keresztül tombolt a zúgó orkán.

A köd feloszlása után megszűnt a rettegés, ám ekkor távoli rengés hasított a mélybe, mintha egy bányagép dübörgött volna. A mező maroknyi részén megnyílt a föld, és a hasadékból egy parányi levelecske kandikált a felszínre. A feljebb hatoló hajtások közül egy álmos arcú virág bújt elő. A mező teremtményei kérdően bámultak a nagyot

nyújtózkodó, mosolygó újszülöttre. A kis jövevény nem volt tetszetős, vagy magas növésű, mégis szemének örökös csillogása a környék legpompásabb lakójává varázsolta; noha a rétnak épp oly jelentéktelen részén született, amilyen maga is volt. Ráadásul az erdő szélén, ahol a fű is fakóbb.

Később játékra invitálta társait, ám azok úgy pislogtak, mintha idegen nyelven szólna. Előbb értetlenül, később haragosan néztek rá.

Beköszöntött az este. Felkúszott a lidérces hold. Mikor mindenki mélyen aludt, tündérek érkeztek a szokásos lakmározásra.

Az első reggelen a többiek háborogva szapulták új lakótársukat:

– Kotródj vissza a földre, te illatnyomorék! Senki sem hívott!

A virág lehajtotta fejét, röstellte seszínű szirmait, törpe mivoltát és virágtalan formáját. Szárkarjait kitarva kétségbeesve fordult a többiekhez:

– Miért haragudtok rám? Hát mégsem ti volnátok az én kedves családom?

Senki sem hatódott meg; mi több, a föléje magasló növények száraz gyökereket szórtak reá.

A második napon a virág ébredező társait szemlélte. Bánatkönnycseppek gördültek apró arcáról a kopár földre. Egy billegő méh pihent meg halovány szirmain, majd gyöngéden nyaldosni kezdte annak bársonyát. A virág szíve úgy elkezdett kalapálni, hogy majdnem kiszakadt soványka szártestéből. A méhecske rég tovaszállt, ám aznapra a gyönyör annyira megrészegítette, hogy csak másnap tért magához.

A harmadik nap hajnalán még látta az erdőbe inaló pocsolyaszínű közöny rusnya hátát. A rétlakók továbbra sem túrték el a köztük élő vidám újszülöttet. A fák részvéttel bólogattak, és atyai gonddal óvták a délutáni nap melegétől. Az átsuhanó madárvendégek sem ártottak neki. A szomszéd pipacs viszont szüntelenül szidalmazta, ráadásul még madárürülékkel is bepiszkította. A virág harag nélküli száanalommal szemlélte a sértegető szomszédot, akinek cserébe a rét legértékesebb kincsét dobta vissza: egy megkristályosodott harmatcseppet. A pipacs ámulva rejtette el az ajándékot tarisznyájába, és azon értetlenkedett, hogy Istennek e csúf teremtménye miért tett jót vele.

Beborult. Vad vihar tépázta meg a föld felé hajló törékeny virágot, aki már csak erőlködve tudott felnézni. Megfeszítette rostizmait és

gyöngye karjával át kívánta ölelni a mező összes lakóját. A társak kórusban a halálát kívánták.

Éjszakára kicsit megpihent, de a negyedik nap újabb gyötrődéseket hozott; estére a forróságtól és a szitkok ezreitől még betegebb lett.

Az ötödik napon az élőlények élénk madárcsivitelésre ébredtek. A fák vigyázzban álltak, akár a gyászoló katonák. A patak csendesen folydogált, és az északi hegység felől lágy reggeli fuvallat hintette végig a mezőt. A táj, mint régen; újra évszázados nyugalom költözött a térségbe.

A pipacs meredt tekintettel figyelte szomszédját: a földig hajló virágot, akinek karja szeretetgörcsbe rándult, színtelen szirmai lehullottak, kopasz fejét férgek rágták. Halott volt. Szívének súlyát nem bírta el az erőtlen szár, kora hajnalban kettétört. A nap hátat fordítva törölgette könnyeit.

Egy kóró dühösen zavarta el az élősködőket fejről, majd összedte az elhullajtott szirmokat. A többiek némán nézték, miként ringatja a szellő a kis holttestet. Nyughatatlanul érezték, hogy valami hiányzik békés életükből.

Monoton gyászdob puffanása tört fel; a megkötözött lelkek szabadulásának dobbanása.

Este a lombok alatti avarból, rágcsálók csoportja faragott koporsót hozott elő. Az élőlények lélegzetvisszafojtva hallgatták az égből érkező mennyei himnuszt, melynek fenségességét nem lehetett szavakkal jellemezni; a világ legszebb dallama csupán torzszülemény volt ehhez képest. E hangvarázs aligha lehetett más, mint a virág bolyongó lelke.

Éjszaka a holttest mellett szentjánosbogarak örködtek. A pipacs testével hajolt a környék legcsodálatosabb díszével ékesített koporsóra.

Mikor legmagasabban járt a hold, az élőlények felriadtak, és figyelni kezdték a bogárörségtől halványan megvilágított virágot. A kopasz fej mellől a szirmokat elfújta a szél. A kiszáradt testnek nem volt virágformája, letört mákgubóhoz hasonlított.

A vén földgolyó békésen tűrte, hogy minden úgy alakuljon, ahogy elrendeltetett.

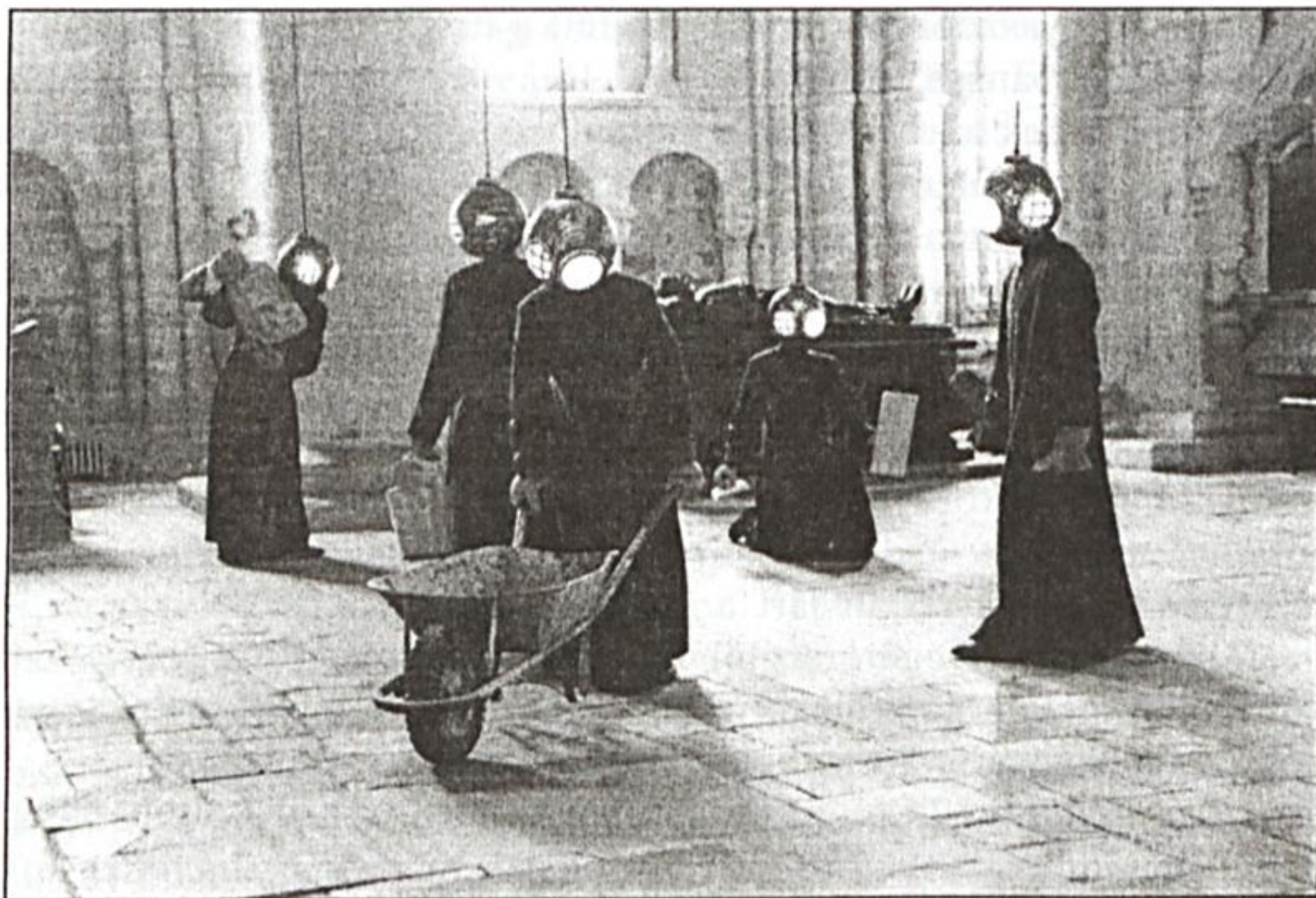
Az élőlények finom kábulatban szemlélték tovább, ahogy a vöröslő fellegek közül alászálló angyalpár koporsóba helyezi a testet, majd selyemtakaróval fedí azt be. A felismerhetetlen virág mosolya

elrejtőzött a halál álarca mögé. Ami maradt belőle, ott feküdt letakarva, de csak egy percig, mert a két kerub felemelkedett vele az éjszakába.

*

Másnap az élőlények hozzáfogtak a szokásos teendőkhöz. Senki sem emlékezett az előző napok eseményeire.

A pipacs a szomszédságában kopárló földet nézte, mélyet sóhajtvá arra gondolt, hogy amit valónak vélt, talán csak álom volt, majd miután ásítva a tarisznyájába nyúlt, kezébe akadt egy kemény gömböcske; a megkristályosodott harmatcsepp.

Kicsiny Balázs: Munkavégzés folyamatban (2002)